

ג'א. רדמרסקי

קצה הסוף

קצה הסוף

רומן מאת ג'.א. רדמרסקי

מאנגלית: עינב מרילה

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

נָטְלִי מסובבת את אותה קווצת שיער במשך עשר הדקות האחרונות, זה מתחיל לשגע אותי. אני מנענעת בראשי, מקרבת את האייס-לְטָה שלי לפי ומניחה את שפתיי על הקשית. נְטְלִי יושבת מולי, מרפקיה שעונים על השולחן העגול הקטן וסנטרה חפון ביד אחת. "הוא מהמם," היא אומרת ולוטשת את עיניה בבחור שהצטרף כרגע לתור.

"ברצינות, קָאם, את מוכנה להסתכל עליו?"

אני מגלגלת את עיניי ולוגמת לגימה נוספת. "נְטְ, אני אומרת ומניחה את המשקה שלי חזרה על השולחן, "יש לך חבר-אני צריכה להזכיר לך כל הזמן?"

נטלי נוחרת לעברי בשוכבות. "מה, את אמא שלי?" אבל היא לא יכולה להמשיך ולהסתכל עליי - לא כל עוד הדבר הסקסי הזה עומד בקופה ומזמין קפה ומאפה.

"חוץ מזה, לדיימון לא אכפת אם אני מסתכלת-הוא בסדר עם זה, כל עוד אני מתכופפת בשבילו כל לילה." אני משתנקת, מסמיקה.

"את רואה! אהה האא," נטלי מחייכת חיוך ענק. "הצלחתי להצחיק אותך." היא אומרת בעודה רוכנת ותוחבת את ידה אל תוך הארנק הסגול הקטנטן שלה. "אני צריכה לרשום לי את זה," היא שולפת את הנייד ופותחת את הרשומון הדיגיטלי. "שבת, חמשה-עשר ביוני." אצבעותיה מרקדות על המסך. "13:45 - קָמְרִין בְּנֵט צחקה מאחת מהבדיחות הסקסיסטיות שלי." אחר כך היא תוחבת את הטלפון חזרה אל ארנקה ומביטה בי במבט מהורהר, זה שיש לה תמיד כשהיא מתכוונת להיכנס אל תפקיד המטפלת. "הסתכלי רק פעם אחת," היא אומרת, בלי להתבדח.

רק כדי לרצות אותה אני מסובבת את הסנטר שלי בזהירות בזווית שתאפשר לי מבט חטוף בבחור. הוא זו מהקופה אל קצה הדלפק, לשם הוא מחליק את המשקה שלו. גבוה. עצמות לחיים מפוסלות, בשלמות. עיני דוגמן ירוקות מהפנטות ושיער קוצים חום.

"נכון," אני מודה, וחוזרת להביט על נטלי. "הוא הורס, אז מה?"

נטלי ממשיכה לצפות בו מבעד לחלון, — הוא יוצא דרך דלתות הזכוכית הכפולה, לפני שהיא מביטה בי כדי להשיב.

"או. מיי. גוד," היא אומרת עינייה פעורות ולא מאמינות.

"הוא רק בחור, נְטְ." אני מקרבת שוב את שפתיי אל הקשית. "באותה מידה את יכולה לתלות שלט 'אובססיבית' על המצח שלך. את מזילה ריר על כל דבר."

"את צונקת עליי?" היא אומרת כשעל פניה הלם מוחלט. "קָמְרִין, יש לך בעיה רצינית. את יודעת את זה, נכון?" היא נשענת בכיסאה. "את צריכה להגביר את המינון של התרופה שלך, ברצינות."

"הפסקתי לקחת אותה באפריל."

"מה? למה?"

"כי זה מגוחך," אני אומרת כלאחר-יד. "אני לא אובדנית, אז אין לי שום סיבה לקחת אותה."

היא מנידה בראשה ומשלבת את זרועותיה על חזה. "את חושבת שהם רושמים את החומר הזה רק לאנשים בעלי נטיות אובדניות? לא. הם לא." היא מצביעה עליי באצבעה. "זה חוסר איוון כימי או איזה שהוא חרא מהסוג הזה."

אני מחייכת חיוך מעושה. "אה, באמת? ממת נהיית כל כך בקיאה בבעיות בריאות הנפש ובתרופות שבהן משתמשים לטיפול?" הגבה שלי מתרוממת מעט, מספיק כדי להראות לה עד כמה אני יודעת שאין לה מושג על מה היא מדברת.

כשהיא מעקמת את אפה לעברי במקום לענות, אני מוסיפה, "אני אחלים בקצב שלי, אני לא צריכה גלולה שתתקן את זה בשבילי." ההסבר שלי התחיל בנחמדות, אך הפך ממורמר עוד לפני שהספקתי לסיים את המשפט האחרון. זה קורה לי הרבה.

נטלי נאנחת, החיוך נמחק לגמרי מפרצופה.

"אני מצטערת," אני מרגישה רע שהתפרצתי עליה. "תראי, אני יודעת שאת צודקת. אני לא יכולה להכחיש שאני מתוסבכת, לפעמים אני יכולה להיות ממש כלבה."

"לפעמים?" היא ממלמלת, אך מחייכת שוב - היא כבר סלחה לי.

גם זה קורה הרבה.

אני מחייכת אליה חיוך עצוב. "אני פשוט רוצה למצוא תשובות בעצמי, את מבינה?"

"למצוא אלו תשובות קאם?" היא מתעצבנת עליי ומטה את ראשה לצד אחד כדי להיראות מהורהרת. "אני שונאת לומר את זה, אבל דברים רעים באמת קורים. את פשוט צריכה להתגבר על זה. את חייבת להילחם בזה! תשתעשי דברים שמשמחים אותך, ככה תלחצי

בזה."

אוקיי, אז אולי בסופו של דבר היא לא כזו נוראית בקטע הטיפולי.

"אני יודעת, את צודקת," אני אומרת, "אבל," נטלי מרימה גבה, ממתנה. "מה? קדימה, תוציאי את זה!"

אני מביטה לרגע אל הקיר מהרהרת על כך. לעיתים קרובות אני יושבת וחושבת על החיים ותוהה על כל היבט אפשרי שלהם. אני תוהה מה לכל הרוחות אני עושה כאן. אפילו ברגע זה, בבית הקפה עם הבחורה שאני מכירה בעצם כל חיי. אתמול תהיתי מדוע

חשתי בצורך להתעורר בדיוק באותו זמן כמו ביום הקודם ולעשות הכול בדיוק כפי שעשיתי אתמול. למה? מה מאלץ אותנו לעשות את הדברים שאנחנו עושים כשעמוק בפנים חלק בתוכנו רוצה להשתחרר מהכול?
אני מסיטה את מבטי מהקיר היישר אל חברתי הטובה ביותר, יודעת שהיא לא תבין את מה שאני עומדת לומר, אבל בגלל הצורך לפרוק את זה אני אומרת בכל זאת.
"האם אי פעם תהית איך זה ירגיש לטייל עם תרמיל סביב העולם?" פניה של נטלי נופלות. "אה, לא ממש." היא אומרת. "זה יכול להיות מבאס."

"תחשבי על זה לרגע," אני נשענת על השולחן וממקדת את מלוא תשומת ליבי בה. "רק את ותרמיל וכמה פריטים חיוניים. בלי חשבונות לשלם, בלי להתעורר באותה שעה בכל בוקר כדי ללכת לעבודה שאת שונאת. רק את והעולם הפרוש לפניך. בלי לדעת מה היום הבא יוליד, את מי תפגשי, מה תאכלי לארוחת צהריים או היכן תישני." אני קולטת שהפלגתי בדמיוני, ויכול להיות שנראיתי לרגע מעט אובססיבית.

"את מתחילה להפחיד אותי," נטלי נועצת בי מבט מהסס מצידו השני של השולחן. גבתה המוקשתת נחה חזרה במקומה לצד האחרת, ואז היא אומרת, "וגם כל ההליכה הזו, והסיכון להיאנס, להירצח ולהיזרק לצד כביש מהיר איפשהו. אה כן, גם כל ההליכה הזו." זה די ברור שהיא חושבת שאני קרובה לשיגעון. "איך הגעת לזה בכלל?" היא שואלת, לוגמת בזריזות מהמשקה שלה. "זה נשמע כמו סוג של משבר אמצע החיים - אלא שאת רק בת עשרים." נטלי מצביעה עלי באצבעה כאילו להדגיש, "ובקושי שילמת חשבון אחד בחייך."

היא לוגמת פעם נוספת, לגימה קולנית. "אולי לא," אני אומרת וחושבת לעצמי בשקט, "אבל אני אשלם ברגע שאעבור לגור איתך." "כל כך נכון," היא אומרת, מתופפת באצבעותיה על הכוס שלה. "הכל יחולק לשתים - רגע, את לא מברירה לי, נכון?" לרגע היא קופאת במקום ומסתכלת עליי בזהירות.

"לא, אני עדיין בקטע. בשבוע הבא אעזוב את הבית של אמא שלי ואעבור לגור עם זנונת." "את כלבה!" נטלי צוחקת. אני מחייכת חצי חיוך וחוזרת להרהורי, לדברים שהיא לא התחברה אליהם קודם; לא ציפיתי ליותר מכך. אפילו לפני שאינן נפטור, תמיד חשבתי מחוץ לקופסה. לא כמו נטלי, שמפנטזת בדרך כלל על תנחות סקס חדשות עם דיימון, החבר שלה מזה חמש שנים. אני חולמת על דברים חשובים באמת. לפחות בעולם שלי הם חשובים.
איך האוויר בארצות אחרות ירגיש על עורי, מהו ריחו של האוקיינוס, למה הצליל של הגשם גורם לי להשתנק. "את נקבה ממש עמוקה." זה מה שדיימון אמר לי כבר כמה פעמים.

"אלוהים! את ממש משביתת שמחות, את יודעת, נכון?" נטלי מנענעת בראשה, הקשית בין שפתיה. "קדימה," היא נעמדת לפתע. "אני לא יכולה לסבול יותר את הקטע הפילוסופי הזה, ונדמה כאילו מקומות מוזרים כמו זה רק מחמירים את מצבך - אנחנו הולכות לאנדרגראונד הערב." "מה? לא, אני לא הולכת למקום ההוא."

"כן. את. כן." היא זורקת את הכוס הריקה שלה אל פח האשפה שבמרחק כמה מטרים ולופתת את פרק כף ידי. "את הולכת איתי הפעם הזו, כי את אמורה להיות החברה הכי טובה שלי, ואני לא מתכוונת לקבל שוב לא כתשובה." היא מחייכת בשפתיים סגורות, חיוכה מרוח על פני כל פניה השזופות.

אני יודעת שהיא רצינית. היא תמיד רצינית כשיש לה את המבט הזה בעיניים - זה שגדוש בהתלהבות ובנחישות. נראה שיהיה פשוט קל יותר ללכת הפעם ולסיים עם זה או שהיא לעולם לא תרד לי מהגב בעניין. זהו רוע בלתי-נמנע, כשהחברה הכי טובה שלך היא כזאת שתלטנית.

אני קמה ומעבירה את רצועת התיק מעבר לכתפי. "רק שתיים בצהריים," אני אומרת, גומעת את שארית הלאטה שלי ומשליכה את הכוס הריקה אל אותו פח האשפה. "כן," היא עונה, "אבל קודם אנחנו צריכות לקנות לך בגדים חדשים." "אההה, לא." אני אומרת בנחרצות, כשהיא מוליכה אותי אל מחוץ לדלתות הזכוכית ואל אוויר המלא ברוח קייצית. "זה שאני הולכת איתך לאנדרגראונד זה כבר טובה גדולה מבחינתי. אני מסרבת ללכת לקניות. יש לי ארון מלא בגדים." נטלי אוחזת בידי, בעודנו צועדות במדרכה וחולפות על גבי שורה ארוכה של מדחני חנייה. היא מחייכת ושולחת מבט לעברי. "בסדר, אז לפחות תנני לי להלביש אותך במשהו מהארון שלי."

"מה לא בסדר במלתחה שלי?" היא קופצת את שפתיה, כמו לא מבינה מדוע אני בכלל שואלת שאלה כזו מגוחכת. "זה האנדרגראונד," היא אומרת, כאילו אין תשובה ברורה מזו.

אוקיי, יש משהו בדבריה. נטלי ואני חברות טובות אבל אנחנו הפכים גמורים. היא רוקרית, שמאוהבת בג'ארד לטו מאז מועדון קרב ואילו אני בחורה קצת יותר רגועה, שלעיתים רחוקות מאוד - בעיקר בלוויות - לובשת בגדים כהים. לא שנטלי לובשת רק שחורים או שיש לה איזו שהיא תסרוקת אָמו, אבל היא בחיים לא תיתפס לובשת משהו מהארון שלי, היא אומרת שהכול שם פשוט מדי. אני חולקת עליה - אני יודעת איך להתלבש, ולכל הבחורים, שלטשו עיניים בישבן שלי בג'ינס האהוב עליי, מעולם לא היתה בעיה עם הבגדים שבחרתי ללבוש.

אבל האנדרגראונד נועד לאנשים כמו נטלי, לכן נראה שיהיה עליי לסבול ולהתלבש כמוה למשך ערב אחד רק כדי להשתלב. אני לא גרופית. מעולם לא הייתי. אבל אני בהחלט מוכנה להפוך לכמה שעות למישהי אחרת, אם זה יגרום לי להשתלב; בטח שזה טוב יותר מאשר להכאיב לכולם בעיניים ולמשוך תשומת לב.

חדר השינה של נטלי הוא ההפך הגמור מ-OCD. וזה דבר נוסף, שבו שתינו שונות לחלוטין. אני תולה את בגדיי לפי הצבע - היא משאירה את בגדיה בסל לרגלי המיטה שלה למשך שבועות, לפני שהיא זורקת את כולם חזרה לכביסה מפני שהם מקומטים. אני מנקה אבק בחדר שלי כל יום - אני לא חושבת שהיא אי פעם ניקתה אבק בחדר שלה, אלא אם כן ניגוב חמשת הסנטימטרים של האבק ממקלדת המחשב הנייד שלה נחשב כניקוי.

"זה יראה עלייך מושלם," נטלי קובעת ומציגה חולצה לבנה הדוקה עם שרוולים קצרים, שהמילים 'Scars on Broadway' רשומות עליה מקדימה.

"היא צמודה לגוף, והציצים שלך מושלמים." היא מצמידה את החולצה לחזה שלי ובוחנת איך איראה בה.

אני נותרת לכיוונה, לא מרוצה מהבחירה הראשונה. "בסדר," היא מגלגלת אלי את עיניה ואז זורקת את החולצה על המיטה מכניסה יד אל תוך הארון ושולפת חולצה נוספת. נטלי מחזיקה אותה מולי על פניה חיוך גדול-טקטיקה מניפולטיבית ידועה שלה. חיוך גדול ומלא שיניים, כך שלא אהרוס את מאמצי.

"מה לגבי חולצה בלי שם של להקה אקראית מודבק מלפנים?" אני שואלת. "זה ברנדון בויד," היא אומרת, עיניה מתרחבות בתדהמה. "איך את יכולה שלא לאהוב את ברנדון בויד?"

"הוא בסדר," אני אומרת, "פשוט לא בא לי לפרסם אותו על החזה שלי."

"הייתי רוצה שהוא ממש יהיה על החזה שלי," היא אומרת, מתפעלת מחולצת ה-V שנראית די דומה לראשונה שאותה ניסתה להראות לי.

"טוב, אז תלבשי אותה את." היא בוהה בי ומנידה בראשה כאילו שוקלת את הרעיון.

"נראה לי שאלבש אותה." היא פושטת את החולצה שהיא לובשת זורקת אותה אל תוך סל הכביסה שליד ארון הבגדים, ואז מחליקה את פניו של ברנדון בויד מטה מעל הציצים הענקים שלה.

"הוא נראה טוב עלייך," אני אומרת, צופה בה מסדרת את עצמה, מעריצה את מה שהיא רואה במראה מכמה זוויות שונות.

"לגמרי," היא אומרת.

"איך ג'ראד לטו ירגיש לגבי זה?" אני מתבדחת.

נטלי פורצת בצחוק, מחליקה את שערה הארוך לאחור ולוקחת את מברשת השיער. "הוא תמיד יהיה אצלי במקום הראשון."

"מה לגבי דיימון, את יודעת, החבר הלא-דימיוני שלך?"

"תפסיקי," היא אומרת, מביטה בי דרך ההשתקפות במראה. "אם תמשיכי לרדת ככה עליי ועל דיימון... היא עוצרת את תנועת המברשת ופונה אליי. "יש לך רגשות לדיימון או משהו כזה?" ראשי נורק אחורה. "לא, נט! מה לעזאזל?"

נטלי צוחקת וחוזרת להברישי את שערה. "הלילה אנחנו הולכות למצוא לך מישהו. זה מה שאת צריכה. זה יתקן הכול."

אני שונאת כשהיא עושה את זה אבל אני שותקת. למה כולם חייבים להיות עם מישהו? זו אשליה מטופשת ודרך חשיבה ממש פאתטית.

היא מניחה את המברשת על השידה ומסתובבת אליי, העליזות נעלמת מפניה והיא נאנחת בכבדות. "אני יודעת שעדיף שלא אומר את זה- תראי, אני נשבעת שאני לא אתכנן איזה שידוך, בסדר?" היא מרימה את ידיה בהכנעה.

"אני מאמינה לך," אני אומרת, נכנעת לכנות שלה. מובן שאני גם יודעת כי הבטחה אינה מרסנת אותה לגמרי. היא אולי לא תנסה להכיר לי מישהו באופן ישיר, אבל כל שעליה לעשות הוא לנפנף בריסים הכהים האלה שלה ולסמן לדיימון לעבר כל בחור; דיימון יידע מיד מה היא רוצה שהוא יעשה.

אלא שאני לא צריכה את העזרה שלהם - אני לא רוצה להכיר אף אחד.

"הו!" נטלי אומרת כשראשה בארון. "החולצה הזו מושלמת!" היא מסתובבת ומנופפת חולצה שחורה ומתנפנפת שבצדה הקדמי כתוב: 'חוטאת'.

"קיבלתי אותה ב'הוט טופיק', היא אומרת ומורידה אותה מהקולב.

מכיוון שאני לא רוצה לגרור יותר את בחירת החולצה, אני פושטת את חולצתי ואז לוקחת את החולצה שבידה.

"חזייה שחורה," נטלי מתרשמת אומרת, "בחירה טובה." אני לובשת את החולצה ובוחנת את עצמי במראה.

"כן? תגיד את זה," היא אומרת, מגיחה מאחוריי כשחיוך גדול פרוש על פניה. "את אוהבת אותה, נכון?" אני מחייכת אליה ופונה בחזרה לראי. החלק התחתון של החולצה בקושי מכסה את חלקן העליון של ירכי. כשאני מסתובבת אני גם מבחינה בכיתוב 'קדושה' בגב החולצה.

"אוקיי," אני אומרת, "אני באמת אוהבת אותה." אני מצביעה עליה בנוקשות. "אבל לא מספיק כדי לפשוט על הארון שלך, אז אל תפתחי ציפיות. אני מרוצה מהחולצות המכופתרות החמודות שלי, תודה רבה."

"מעולם לא אמרתי שהבגדים שלך לא חמודים, קאם." היא מחייכת, שולחת יד ומותחת את רצועת החזייה שלי כנגד גבי. "את נראית סקסית בטירוף ילדה- בהחלט הייתי עושה אותך אם לא הייתי עם דיימון."

הלסת שלי נשמטת. "את כזו סוטה, נט!"

"אני יודעת," היא אומרת כשאני פונה שוב למראה. אני שומעת את החיוך השטני בקולה. "אבל זו האמת. אמרתי לך את זה בעבר ולא צחקתי."

אני מנידה בראשי, והיא מחייכת ומרימה את מברשת השיער שלה מהשידה. לנטלי היתה חברה – פעם כשהיא נפרדה לזמן קצר מדיימון. אבל אז היא טענה שהיא "חובבת זין" (אלו המילים שלה, לא שלי) יותר מדי מכדי לבלות את החיים שלה עם בחורה. נטלי בעצם לא זנונת אמיתית בכלל, אם אי פעם תקראו לה ככה- היא תכסח לכם את הצורה. מה שהיא כן הוא ללא ספק החלום הנימפומני של כל בן זוג.

"עכשיו תני לי לאפר אותך," היא צועדת איתי אל שידת האיפור.

"לא!" נטלי מניחה את ידיה על קימורי מותניה ומסתכלת עליי בעיניים פעורות, כאילו היתה אמה שלי והרגע התחצפתי אליה. "את רוצה שזה יהיה כואב?" היא נועצת בי מבט.

"טוב שיהיה," אני מרימה את הסנטר שלי כדי לתת לה גישה מלאה לפניי ובכך מסכימה שיהפכו לקנבס החלק והנקי שלה. "רק בלי כל הקטע הזה של עיני רקון, בסדר?" היא חופנת את הסנטר שלי בידה בתקיפות. "עכשיו שקט, נטלי אומרת, בקושי משחררת חיוך ומנסה להיראות רצינית. "אָפֶן," היא אומרת עם מבטא דרמטי ובנפנוף ידה החופשית, "צריך שקט כדי לעבוד! מה את חושבת שזה, סלון יופי בדטרויט?"

כשהיא מסיימת איתי, אני נראית בדיוק כמוה. חוץ מאשר הציצים הענקיים ושיער המשי החום. השיער שלי בלונדיני, מהסוג שבחורות מסוימות ישלמו למספרה המון כסף בשבילו, והוא מגיע כמעט עד אמצע הגב שלי. אני מודה שהתמזל מזלי במחלקת השיער המושלם. נטלי אמרה שהשיער שלי יראה טוב יותר אם אפזר אותו, אז כך עשיתי. לא היתה לי ברירה - היא היתה מאוד מאיימת, והיא לא הפכה אותי לרקון. אבל היא גם לא היתה עדינה עם הצללית הכהה. "עיניים כהות ושיער בלונדיני," היא אמרה לפני שמשחה את המסקרה העבה והשחורה. "זה סקסי בטירוף." ונדמה שהסנדלים הקטנים שלי לא יתאימו, מפני שהיא הכריחה אותי לוותר עליהם ולנעול את אחד מזוגות מגפי העקב המחודדים שלה, שהתאימו בדיוק לסקיני ג'ינס שלי.

"את חתיכת כלבה סקסית," נטלי קובעת, כשהיא בוחנת אותי מכף רגל ועד ראש.

"ואת חייבת לי טובה ענקית על כך שאני משתפת פעולה עם זה," אני אומרת.

"הא? אני, חייבת לך? לא, מותק, אני לא חושבת. את תהיי חייבת לי." היא אומרת. "את הולכת ליהנות, ואת עוד תתחנני אליי שאקח אותך לשם לעיתים תכופות יותר."

אני נוחרת לעברה. "אני בספק. אבל אתן לך ליהנות מצל הספק ולקוות שלפחות איהנה."

"יופי," היא נועלת את מגפיה. "עכשיו בואי נצא מכאן; דיימון מחכה לנו."

אנחנו מגיעות לאנדרגראונד בדיוק כשהלילה יורד, אבל לא לפני שנסענו בטנדר המשודרג של דיימון ועצרנו במספר בתים. הוא עצר בחנייה, נכנס לכל בית ללא יותר משלוש או ארבע דקות ולא אמר מילה כשיצא החוצה. לפחות לא לגבי הסיבה שלשמה הוא נכנס פנימה או עם מי דיבר- הדברים הרגילים שנהוג לומר, כאלה שהופכים ביקורים כאלו לנורמליים. אבל לא הרבה בדימון הוא רגיל או נורמלי. אני מתה עליו ואני מכירה אותו כמעט אותו פרק זמן שאני מכירה את נטלי, אבל מעולם לא הצלחתי להשלים עם הרגלי הסמים שלו. דיימון מגדל כמויות גדולות של מריחואנה במרתף שלו, אבל הוא לא סטלן. למעשה, אף אחד מלבדי ומלבד כמה מחבריו הקרובים לא יחשוד לעולם שחתיך הורס כמו דיימון וינטרס יגדל מריחואנה, מפני שרוב מגדלי המריחואנה נראים כמו 'זבל לבן'¹ ובדרך כלל יש להם תספורות שנתקעו איפה שהוא בין שנות השבעים לתשעים. דיימון לא קרוב אפילו להיראות כמו 'זבל לבן'; הוא יכול היה להיות אחיו הצעיר של אלכס פּיפּר. והוא גם אומר שמריחואנה היא פשוט לא הקטע שלו. לא, הסם המועדף על דיימון הוא קוקאין, הוא מגדל מריחואנה ומוכר אותה כדי לשלם על הרגלי צריכת הקוקאין שלו. נטלי מעמידה פנים שמה שדיימון עושה אינו מזיק כלל. היא יודעת שאינו מעשן מריחואנה וגם טוענת שמריחואנה היא לא באמת כזו נוראית, ושם אנשים אחרים רוצים לעשן אותה כדי להשתחרר ולהירגע, היא לא רואה שום דבר רע בכך שדיימון עוזר להם בזה.

לעומת זאת, היא מסרבת להאמין שפניו חגגו עם קוקאין יותר משהוא עצמו חגג עם כל חלקי גופו.

"אוקיי, את הולכת לעשות חיים, נכון?" לאחר שאני יוצאת מהטנדר, נטלי סוגרת את הדלת האחורית עם ישיבה ואז מסתכלת עלי בחוסר אונים. "אל תילחמי בזה ותנסי ליהנות."

אני מגלגלת את עיניי. "נט, אני לא אנסה, לשנוא את זה בכוונה, אני באמת רוצה ליהנות."

דיימון נעמד לצידו ומחבק את המותניים של שתינו. "אני זוכה להיכנס למועדון עם שתי בחורות שוות צמודות אליי." נטלי דוחפת אותו במרפקה, מחייכת חיוך זחוח מזויף.

"שתוק, בייב, אתה תגרום לי לקנא." היא אומרת אבל תוך רגע מחייכת אליו בשוכבות. דיימון מוריד את ידו ממותנה, ואז חופף את לחי ישיבה. היא נאנקת ומתרוממת על קצות אצבעותיה כדי לנשק אותו. אני רוצה לומר להם למצוא חדר, אבל זה יהיה לשווא.

האנדרגראונד הוא המועדון החם ביותר בעיר, והוא ממוקם ממש מחוץ לדאוונטאון צפון קרולינה, אך אינו מופיע בספר הטלפונים. רק אנשים כמונו יודעים שהוא קיים. בחור אחד בשם רוב שכר לפני שנתיים האנגר נטוש ובזבז בערך שני מיליון דולר מכספי אביו העשיר כדי להפוך אותו למועדון לילה סודי. הוא עובד כבר שנתיים והולך לו מצוין ומאז שהפך לכזה, כל מיני אליה רוק סקסיים יכולים לחיות בו את חלום הרוק-אנד-רול עם מעריצות צורחות וגרופיות. אבל זה לא מועדון זול. מבחוח הוא עלול להיראות כמו בניין נטוש בעיר כמעט נטושה, אך מבפנים הוא נראה כמו כל מועדון הארד-רוק יוקרתי מאובזר בתאורת לייזר צבעונית, ששולחת קרני אור לאורך החלל, מלצרות במראה זנותי ובמה גדולה המספיקה לשתי להקות שמנגנות בה באותו זמן. כדי לשמור על האנדרגראונד סודי, על כל מי שהולך אליו להחנות את הרכב במקום אחר בעיר וללכת אליו ברגל, שכן רחוב עמוס במכוניות ממתניות בתור מחוץ למחסן 'נטוש' מן הסתם יחשוף את הסוד.

אנחנו חונים מאחורי מקדולנד'ס וצועדים במשך כעשר דקות דרך עיר הרפאים.

נטלי עוזבת את צידו הימני של דיימון ומשתחלת בינינו, אבל זה רק כדי שתוכל להציק לי לפני שאנחנו נכנסים.

"אוקיי," היא אומרת, כאילו עומדת למנות בשבילי רשימה של 'עשה ואל תעשה'. "אם מישהו שואל, את רווקה, בסדר?" היא מנפנת בידה לעברי. "בלי קטעים כמו אלו שעשית עם הבחור ההוא שהתחיל איתך באופיס דיפו."

"מה היא עשתה באופיס דיפו?" דיימון שואל וצוחק.

"דיימון, הבחור הזה היה בקטע שלה לגמרי," אומרת נטלי, מתעלמת מנוכחותי לחלוטין. "היא רק היתה צריכה לעפעף לו בריסיה פעם אחת, והוא היה קונה לה מכונית. אתה יודע מה היא אמרה לו?"

אני מגלגלת את עיניי ומושכת את זרועי משלה. "נט, את ממש מפגרת. זה לא היה ככה."

"בטח, בייב, דיימון אומר. 'אם הבחור עובד באופיס דיפו, הוא לא יכול לקנות לאף אחד מכונית.' נטלי טופחת בשוכבות על כתפו. "לא אמרתי שהוא עבד שם- בכל מקרה, הבחור נראה כמו הבן מחוץ לנישואין של אדם לויין ו... " היא מסובכת את אצבעותיה מעל לראשה כדי לדלות עוד שם של סלב על לשונה. "ג'נסן אקלס, וכשהוא ביקש ממנה את המספר שלה, העלמה החסודה פה אמרה לו שהיא לסבית."

"הו סתמי, נט!" אני אומרת, מעוצבנת על מחלת ההגזמה שלה. "הוא לא נראה כמו אף אחד מהמפורסמים האלו. הוא פשוט היה בחור רגיל, שרק באופן מקרי לא היה יצור מכוער."

היא מנפנת אותי ופונה שוב לדיימון. "שיהיה. הנקודה היא שהיא תשקר כדי להרחיק אותם. אין לי ספק אפילו לשנייה, שהיא תיסחף ותשקר לבחור שיש לה מקרה של מחלת מין שיצאה משליטה."

דיימון צוחק.

אני נעצרת על המדרכה החשוכה ומשלבת את זרועותיי על חזי, לועסת את השפה התחתונה שלי ברוגז.

כשנטלי מבחינה שאני לא צועדת לצידה, היא רצה בחזרה לעברי.

¹ (זבל לבן (באנגלית White Trash): הוא כינוי גנאי ללבנים ממעמד סוציו-אקונומי נמוך, בעיקר ממדינות הדרום של ארצות הברית.)

"אוקיי! אוקיי! תראי, אני פשוט לא רוצה שתהרסי לעצמך, זה הכול. אני פשוט מבקשת שאם מישהו- שאינו גיבן מוחלט- מתחיל איתך, שלא תדחי אותו. זה לא נורא לדבר ולהכיר זה את זה. אני לא מבקשת ממך ללכת איתו הביתה."
אני כבר שונאת אותה מעכשיו. היא נשבעה לי!
דיימון מגיח מאחוריה וכורך את ידיו סביב מותניה, מחכך את פיו בצווארה המתפתל. "אולי פשוט תתני לה לעשות מה שהיא רוצה, בייב. תפסיקי להיות כזו שתלטנית."
"תודה, דיימון," אני אומרת בהינד ראש חטוף.
הוא קורץ לעברי.
נטלי קופצת את שפתיה. "אתה צודק," היא אומרת ומרימה את ידיה בהכנעה. "אני לא אומר שום דבר נוסף. אני נשבעת."
כך בטח, כבר שמעתי את זה בעבר.
"יופי," אני אומרת וכולנו מתחילים שוב ללכת. כבר עכשיו המגפיים האלה הורגים לי את כפות הרגליים.
הענק בכניסה להאנגר בוחן אותנו בפתח הדלת כשזרועותיו הענקיות שלובות לפניו. הוא מושיט את ידיו. פניה על נטלי מתעוותות ולובשות ארשת פגועה. "מה? רוב התחיל לגבות כסף?"
דיימון שולח את ידו לכיסו האחורי ושולף את ארנקו, מרפרף באצבעו בשטרות שבתוכו.
"עשרים דולר לאדם," הענק נוהם.
"עשרים? מה, אתה צוחק עליי?!" נטלי צווחת.
דיימון מזיז אותה הצידה בעדינות ושם שלושה שטרות של עשרים דולר בידו של הענק, הענק דוחף את הכסף אל כיסו ומפנה לנו מקום לעבור. אני נכנסת ראשונה, ודיימון מניח את ידו על גבה התחתון של נטלי כדי להנחות אותה פנימה.
היא נוחרת בבוז לעבר הענק, כשהיא חולפת על פניו. "הוא בטח ישמור את הכסף לעצמו," היא אומרת, "אני הולכת לשאול את רוב על זה."
"קדימה," אומר דיימון, אנחנו חולפים דרך הדלת אל עבר מסדרון ארוך ומפחיד שבו מהבהבת נורת פלורוסנט בודדת עד שאנחנו מגיעים למעלית המשא שבקצהו. דלת הסורגים נסגרת, צלילים מתכתיים מלווים את הדרך אל קומת המרתף הנמצאת מטרים רבים תחתינו. אנחנו יורדים רק קומה אחת, אבל המעלית משקשת בעוצמה רבה כל כך, שאני מרגישה כאילו היא עומדת להתנתק כל רגע ולשלוח אותנו בצניחה אל מותנו.
קולות תופים רועשים, צעקות של סטודנטים שיכורים וגם של כאלה שנשרו מהלימודים בוקעות מקומת המרתף כל הדרך אל כלוב המעלית, הם מתחזקים בכל סנטימטר של הירידה אל תוך קרבינו של האנדוגראונד. המעלית מטרטרת ברעש לקראת עצירה, וענק אחר פותח את דלת הסורגים כדי לאפשר לנו לצאת.
נטלי נתקלת בי מאחור. "קדימה, זווי!" היא אומרת, דוחקת בי בשוכבות, "נדמה לי שאלו פוד קוליין שמנגנים!" קולה מתרומם מעל המוזיקה, בעודנו עושים את דרכנו אל האולם הראשי.
נטלי אוחת בידו של דיימון ואז מנסה לאחוז בשלי, אבל אני יודעת מה היא מתכננת, ואין סיכוי שאני נכנסת אל תוך הקהל הקופצני והמיזוע במגפיים הטיפשיים האלה.
"אוי, בואי כבר!" היא דוחקת, תוחבת את ידי בשלה ומושכת אותי אליה. "תפסיקי להיות תינוקת! אם מישהו ידחוף אותך, אני אכסה לך באופן אישי את הצורה, בסדר?"
דיימון מחייך לעברי מהצד.
"בסדר!" אני אומרת ומתקדמת איתם, נטלי כמעט תולשת לי את האצבעות ממקומן.
אנחנו עולים על רחבת הריקודים, ואחרי זמן מה נטלי עושה מה שכל חברה טובה היתה עושה ומתחככת בי כדי שארגיש שייכת, ואז בקלילות שוקעת אל עולמו של דיימון בלבד. באותה מידה היא יכולה פשוט לעשות איתו סקס ממש כאן מול כולם - ממילא איש לא היה מבחין. הסיבה היחידה שבגללה אני מבחינה בכך היא מפני שאני הבחורה היחידה במקום הזה ללא בן זוג, שלא עושה אותו דבר. אני מנצלת את ההזדמנות, חומקת מרחבת הריקודים ומתקדמת אל הבר.
"מה אני יכול להביא לך?" שואל הבחור הבלונדיני הגבוה שמעבר לבר, אני מתרוממת על קצות אצבעותיי ומתיישבת על כסא בר ריק. "רום וקולה."
הוא מתחיל להכין לי את המשקה. "מוזיקה חזקה, הא?" הוא ממלא את הכוס בקרח. "את מתכוונת להראות לי את תעודת הזהות שלך?" הוא שואל בחיוך.
אני קופצת את שפתיי. "כן, אני ראה לך את תעודת הזהות שלי, כשאתה תראה לי את רישיון מכירת האלכוהול שלך." אני מחייכת לעברו חיוך רחב - והוא מחייך אליי בחזרה.
הברמן מסיים להכין לי את המשקה ומחליק אותו לעברי. "אני לא שותה יותר מדיי בכל מקרה," אני אומרת, לוקחת לגימה קטנה מהקשית. "מדיי?" הוא שואל.
"נו, טוב, הלילה אני חושבת שאני רוצה להשתכר קצת." אני מניחה את הכוס ומתחקה באצבע אחר פיסת הליים שבשוליים.
"ולמה זה?" הוא שואל, מנגב את דלפק הבר עם נייר מגבת.
"חכה רגע," אני מסמנת לו לעצור באצבעי. "לפני שתקבל את הרושם הלא נכון, אני לא כאן כדי לספר לך את סיפורי חיי - בסגנון תרפיה של ברמן-לקוחה." התרפיה של נטלי הספיקה לי בהחלט.

הוא צוחק וזורק את מגבת הנייר להיכן שהוא מאחורי הכר. "טוב לדעת, כי אני לא מהטיפוסים המייעצים". אני לוקחת לגימה קטנה נוספת ורוכנת מטה במקום להרים את הכוס מהכר. שערי הפזור נופל סביב פניי. אני מתרוממת חזרה ותוחבת קווצת שיער אל מאחורי האוזן. אני ממש שונאת ללכת בשיער פזור. זה לא שווה את הטירחה. "טוב, אם אתה חייב לדעת," אני אומרת, "נגררתי לכאן על ידי החברה הטובה והמאוד נחוושה שלי, שכנראה היתה עושה משהו כמו לצלם תמונה מביכה שלי כשאני ישנה כדי לסחוט אותי, אם לא הייתי מסכימה לבוא."

"אה, היא אחת מאלו," הוא אומר, משלב את זרועותיו ומניח אותן על הדלפק. "היה לי פעם חבר כזה. שישה חודשים אחרי שהארוסה שלי הבריזה לי, הוא גרר אותי למועדון מחוץ לבולטימור. אני רק רציתי לשבת בבית ולהרגיש מסוכן, אבל מסתבר שהציאה הזו היתה בדיוק מה שהייתי צריך."

ממש נהדר, הבחור הזה כבר חושב שהוא מכיר אותי, או, לפחות, את 'המצב' שלי. אולי הוא באמת עבר את כל הקטע עם האקסית המרשעת- מפני שכל אחד מאיתנו סובל מזה בסופו של דבר- אבל לגבי היתר, הגירושים של הוריי, אחי הגדול, קול, שנכנס לכלא, המוות של אהבת חיי- אני לא מתכוונת לספר לבחור הזה דבר מכל אלה. הרגע הזה, שבו את מספרת למישהו אחר, הוא הרגע שבו את הופכת לבכיינית. האמת היא שלכולנו יש בעיות. כולנו חווים קשיים וכאב, הכאב שלי הוא גן עדן בהשוואה להרבה אנשים אחרים, ובאמת שאין לי בכלל זכות להתבכייין.

"חשבת שאתה לא הטיפוס המייעץ?" אני מחייכת במתיקות.

הוא נשען אחורה, "אני לא, אבל אם הסיפור שלי תרם לך במשהו, תגידי תודה" אני מחייכת בזיחוח והפעם לוקחת לגימה מזויפת. אני לא באמת רוצה להשתכר, במיוחד מפני שיש לי הרגשה שאני שוב אהיה זו שתסיע אותנו הביתה.

בניסיון להסיט ממני את אור הזרקורים אני נשענת לכיוונו ואומרת, "אז, מה קרה בהמשך הערב ההוא?"

צידו השמאלי של פיו מתעגל לכדי חיוך, והוא אומר, בעודו מניד בראשו הבלונדיני, "קיבלתי זיון בפעם הראשונה מאז שהיא עזבה אותי ונזכרתי כמה טוב זה מרגיש לא להיות כבול לבן אדם אחד." לא ציפיתי לתשובה כזו. רוב הבחורים שאני מכירה היו משקרים לגבי הפחד שלהם ממערכות היחסים, במיוחד אילו היו מתחילים איתי. אני די מחבבת את הבחור הזה. רק בתור בחור, כמובן. אני לא מתכוונת, כפי שנטלי יכולה להגיד, להתכופף בשבילו.

"אני מבינה," אני אומרת, בחיוך מאופק. "טוב, לפחות אתה פן."

"אני לא יכול להיות אחרת," הוא אומר בעודו שולף כוס ריקה ומתחיל להכין רום וקולה לעצמו. "גיליתי שבימינו רוב הבחורות פוחדות ממחויבות בדיוק כמו בחורים, ואם אתה גלוי מההתחלה, יש סיכוי גדול יותר שתצא מהסטוץ הלילי ללא פגע."

אני מהנהנת ומניחה את קצות אצבעותיי מסביב לקשית. אין שום סיכוי שאודה בכך מולו, אבל אני מסכימה איתו לגמרי ואפילו מוצאת את זה מרענן. מעולם לא הקדשתי לזה מחשבה, אבל עד כמה שאני מתרחקת ממערכות-יחסים כמו מאש, אני עדיין אנושית ולא הייתי מתנגדת לסטוץ. רק לא איתו. או עם אף אחד מהמקום הזה. אוקיי, אז אולי אני פחדנית מדי לסטוץ, והמשקה הזה כבר התחיל לעלות לי ישר לראש. האמת היא שמעולם לא עשיתי משהו כזה בעבר, וגם אם המחשבה די מרגשת, היא עדיין מפחידה אותי בטירוף. הייתי בחיי רק עם שני בחורים: איאן וולש, אהבתי הראשונה, שקטף את בתוליי ונהרג בתאונת דרכים שלושה חודשים לאחר מכן, ואחר כך כריסטיאן דירינג, שהיה הריבאונד שלי מאיאן וגם האידיוט שבגד בי עם איזו שהיא זונה ג'ינג'ית.

אני פשוט שמחה שלא עניתי לו בחזרה את המשפט הרעיל בן שלוש המילים, שמתחיל ב'אני' ונגמר ב'אותך', מפני שהיתה לי הרגשה, עמוק בפנים, שכשהוא אמר לי אותו, לא היה לו מושג קלוש על מה הוא מדבר.

ומצד שני, אולי הוא כן התכוון למה שאמר, וזו הסיבה שחמישה חודשים לאחר מכן הוא התחיל לצאת עם מישהי אחרת - מפני שמעולם לא עניתי לו בחזרה.

אני מרימה את מבטי אל הברמן ומבחינה בחיוכו, מחכה בסבלנות שאומר משהו. הוא טוב הבחור הזה. או שהוא באמת מנסה להיות חברותי. אני מודה, הוא חמוד. הוא לא נראה בן יותר מעשרים וחמש, ויש לו עיניים חומות ורכות, שמחייכות עוד לפני ששפתיו מספיקות. אני מבחינה בזרועותיו ובשרירי הבטן החטובים שלו תחת הטישרט הצמודה שלו. והוא שזוף. בלי ספק בחור שגר מרבית חייו ליד אוקיינוס היכן שהוא. אני מפסיקה להביט בו כשאני שמה לב שמחשבותיי נודדות ואני מדמינת איך הוא ייראה בבגד-ים וללא חולצה.

"אני בלייק," הוא אומר. "אני אחיו של רוב."

רוב? אה נכון, הבעלים של האנדרגראונד.

אני מושיטה את ידי, ובלייק לוחץ אותה בעדינות.

"קמריין." אני שומעת את קולה של נטלי מבעד למוזיקה לפני שאני מספיקה לראות אותה. היא עושה את דרכה דרך מקבץ אנשים העומדים ליד רחבת הריקודים ונדחפת כדי להגיע אליי. תוך רגע היא קולטת את בלייק, ועיניה מתחילות לנצנץ, נדלקות יחד עם החיוך הענק והבוטה שלה. דיימון עוקב אחריה כשידה עדיין בידו, גם הוא מבחין בכך, אבל הוא רק נועץ בי עיניים חסרות רגש. זה גורם לי לתחושה מוזרה ביותר, אבל אני דוחקת אותה הצידה כשנטלי דוחקת את כתפה אלי.

"מה את עושה כאן?" נימה מאשימה ניכרת בקולה. היא מחייכת מאוזן לאוזן ומביטה בי ובבלייק מספר פעמים, לפני שהיא ממקדת בי את מלוא תשומת ליבה.

"נהנית ממשקה," אני אומרת. "באת לכאן לקחת אחד לעצמך או לבדוק מה שלומי?"

"גם וגם!" היא אומרת, מאפשרת לידו של דיימון להחליק משלה. "כל דבר עם וודקה." היא מתקדמת ומתופפת באצבעותיה על הבר ומחייכת לעבר בלייק.

בלייק מניד בראשו ומסתכל על דיימון. "אני אשתה רום וקולה," עונה דיימון בתשובה למבטו. נטלי מצמידה את שפתיה ואני מרגישה את הבל פיה על אוזני כשהיא לוחשת, "בחיי, קאם! את יודעת מי זה?"

אני שמה לב לכך שחיוך מתפשט על פניו של בלייק, לאחר ששמע אותה, מרגישה כי פניי מתלהטות מבושה ולוחשת בחזרה, "כן, קוראים לו בלייק."

"זה אמני של רוב!" היא לוחשת, מבטה נוחת חזרה עליו.

אני מביטה אל דיימון, מקווה שהוא יקלוט את הרמז ויגרור אותה להיכן שהוא, אבל הפעם הוא מעמיד פנים שאינו מבין. איפה הדיימון שאני מכירה, זה שהיה תומך בי כשזה נגע לנטלי?

אוי לא, הוא בטח מעוצבן עליה שוב. הוא מתנהג ככה רק כשנטלי פותחת את הפה הגדול שלה או עושה משהו שהוא לא יכול לתקן או להחליק. אנחנו פה רק כשלושים דקות, מה היא כבר יכלה לעשות בזמן קצר כל כך? ואז אני קולטת: זו נטלי, ואם מישהי יכולה לעצבן את החבר שלה תוך פחות מחצי שעה בלי להבין שהיא עושה זאת, זאת היא.

אני מחליקה מכסא הבר ומושכת אותה בזרועה הרחק משם. דיימון, שכנראה יודע מה אני מתכננת, נשאר מאחור עם בלייק. נדמה שעוצמת המוזיקה גוברת, כשהלהקה מסיימת שיר אחד ומתחילה את הבא אחריו.

"מה עשית?" אני מתעקשת, מסובכת אותה אליי.

"למה את מתכוונת מה עשית?" היא בקושי שמה לב אליי; במקום זה הגוף שלה נע בעדינות עם המוזיקה.

"נט, אני רצינית." סוף סוף היא עוצרת ומביטה היישר אליי, מחפשת תשובות בפניי.

"כדי לעצבן את דיימון," אני אומרת. "הוא היה בסדר כשהגענו הנה."

היא מסתכלת בחטף על דיימון, שעומד על יד הבר, לוגם את המשקה שלו, ואז בחזרה אליי, כשמבט מבולבל על פניה. "לא עשיתי כלום. נראה לי." היא מסתכלת למעלה כאילו מהרהרת, מנסה להיזכר מה ייתכן שאמרה או עשתה.

היא מניחה את ידיה על המותניים. "למה את חושבת שהוא מעוצבן?"

"יש לו את המבט הזה," אני מסתכלת אליו ואל בלייק, "ואני שונאת את זה כששניכם רבים, במיוחד כשאני תקועה אתכם בערב ואני צריכה להקשיב לכם טוחנים עניינים מטומטמים שקרו לפני שנה."

ההבעה המבולבלת של נטלי הופכת לחיוך ערמומי. "טוב, אני חושבת שאת פרנואידית ושאת מנסה להסיח את דעתי כדי שלא אומר כלום עלייך ועל בלייק."

אני מגלגלת את עיניי. "אין דבר כזה 'אני ובלייק', אנחנו סתם מדברים."

"לדבר זה השלב הראשון. לחייך אליו," חיוכה מעמיק, "מה שלגמרי ראיתי אותך עושה כשהגעתי לשם- זה השלב הבא."

היא משלבת את זרועותיה. "אני מתערבת שכבר דיברת איתו בלי שהוא ינסה לדלות ממך את התשובות- לעזאזל, את כבר יודעת את השם שלו."

"בתור מישהי שרוצה שאני אעשה חיים ואכיר מישהו, את לא יודעת איך לשתוק כשדברים מתחילים להסתדר בדרך שרצית."

נטלי מאפשרת שוב למוזיקה להכתיב את תנועותיה, מרימה את ידיה מעט מעליה ומניעה את ירכיה בפתינות. אני פשוט עומדת שם.

"שום דבר לא הולך לקרות," אני אומרת בקול חמור. "קיבלת את מה שרצית, והנה אני מדברת עם מישהו ואין לי שום כוונה לומר לו שיש לי מחלת מין, אז בבקשה, אל תעשי סצנה."

היא נכנעת נאנחת אנחה ארוכה וכבדה ומפסיקה לרקוד מספיק זמן כדי לומר, "את כנראה צודקת. אני אניח לך להיות איתו, אבל אם הוא לוקח אותך למעלה לקומה של רוב, אני רוצה לשמוע פריטים." היא מצביעה עליי בתקיפות, מצמצמת עין אחת ושפתייה קפוצות.

"בסדר," אני אומרת, רק כדי להוריד אותה מהגב שלי, "אבל אל תפתחי ציפיות, כי זה לא הולך לקרות."

שעה ושני משקאות מאוחר יותר אני ב'קומה של רוב' בבניין יחד עם בלייק. אני בראש טוב, הולכת ישר ורואה מעולה, אז אני יודעת שאני לא שיכורה. אבל אני מעט שמחה מדי, וזה מטריד אותי קצת. כשבלייק הציע ש'נברח קצת מהרעש', צווחו בטירוף סירנות אזהרה בראשי: אל תלכי לבדך עם הבחור הזה שאת לא מכירה, אחרי ששתי מספר משקאות. אל תעשי זאת, קאם. את לא בחורה טיפשה, אל תתני לאלכוהול להפוך אותך לטיפשה.

כל הדברים האלה צעקו בראשי והקשבתי להם, עד שבשלב מסוים חיוכו המדבק של בלייק גרם לי להרגיש לגמרי בנוח והרגיע את הקולות ואת הסירנות, עד שלא יכולתי לשמוע אותם יותר.

"זו ה'קומה של רוב'?" אני שואלת, מביטה החוצה אל הנוף העירוני מגגו של המחסן. כל הבניינים בעיר מוארים להפליא באורות זוהרים כחולים, לבנים וירוקים. הרחובות נראים כאילו הם רוחצים בגוון כתום שנשפך מטה ממאות נורות הרחוב.

"למה ציפית?" הוא נוטל את ידי, אני נתעת מעט מהמחווה אך מקבלת אותה. "חדר זיונים אופנתי עם מראות בתקרה?"

שנייה, רגע, זה בדיוק מה שחשבתי- טוב, בעקיפין- אז למה לעזאזל הגעתי לכאן איתו?

אוקיי, עכשיו אני בהיסטריה קלה.

אני חושבת שבכל זאת אולי אני קצת שיכורה, אחרת שיקול הדעת שלי לא היה כל כך לוקה בחסר. אני נבהלת וכמעט מתפכחת מהמחשבה שאי פעם ארצה להיכנס לכל סוג של 'חדר סקס' אפילו במצב שכרות. האם האלכוהול באמת הופך אותי לטיפשה, או שהוא מוציא מתוכי משהו שאני לא רוצה להאמין שנמצא שם?

אני מביטה לעבר דלת המתכת שבקיר הלבנים ומבחינה באור המנצנץ דרכה ודרך חריץ המשקוף. הוא השאיר אותה פתוחה. זה סימן טוב.

בלייק צועד איתי לעבר שולחן פיקניק מעץ, ואני מתיישבת בעצבנות על ספסל לידו. הרוח נושבת בשערי, סותרת כמה קווצת שיער אל פי. אני משחילה את אצבעותיי ביניהן ומסיטה אותן. "מזל שזה הייתי אני," הוא אומר, מביט החוצה אל העיר כשידיו שמוטות בין ברכיו; כפות רגליו נתמכות במושב הספסל שמתחת.

אני מושכת את רגליי למעלה ויושבת בשיבה מזרחית, משלבת את ידיי בחיקי ומסתכלת לעברו בפקפוק.

הוא מחייך. "מזל שאני הבאתי אותך לכאן," הוא מבהיר. "בחורה יפה כמוך במקום כזה עם כל הבחורים האלה..." הוא מפנה את ראשו כדי להביט אל פניי; נדמה שעניני החומות מוארות חלושות בחשיכה. "אם הייתי מישהו אחר, היית יכולה להיות קורבן האונס בסרט שמבוסס על סיפור אמיתי, על החיים שלך!"

אני לגמרי פיכחת עכשיו. פשוט ככה, תוך שתי שניות בדיוק, כאילו מעולם לא שתיתי דבר. גבי מתיישר בנוקשות, ואני שואפת פנימה נשימה עמוקה ולחוצה.

מה לכל הרוחות חשבתי לעצמי?

"זה בסדר," הוא אומר, מחייך ברוך ומרים את שתי ידיו למעלה בכניעה. "אני לעולם לא אעשה לבחורה שום דבר שהיא אינה מעוניינת בו, או למישהי ששתתה כמה משקאות ופשוט חושבת שזה מה שהיא רוצה."

נדמה לי שהרגע נחלצתי בעור שיני ממצב מסוכן.

כתפיי נרגעות במידה מסוימת ואני מרגישה שאני יכולה שוב לנשום. יכול להיות שהוא ממלא לי את השכל בשטויות כדי לגרום לי לבטוח בו, אבל האינסטינקטים שלי אומרים לי שאינו מזיק.

אני אעמוד על המשמר ואהיה זהירה כל עוד אני איתו לבד כאן למעלה. אבל בינתיים אוכל לפחות להירגע. אני מאמינה שאילו היה בכוונתו לנצל אותי, הוא לא היה מכריז על הסכנה בצורה כזו.

אני צוחקת בשקט, חושבת על משהו שהוא אמר.

"מה כל כך מצחיק?" הוא מסתכל לעברי, מחייך וממתין.

"האזכור שלך על הסרט המבוסס על סיפור אמיתי," אני אומרת, מרגישה את שפתיי מתעגלות לחיוך רפה ומבויש. "אתה צופה בסרטים האלה?"

הוא מסיט את מבטו ונראה שהוא נבוך מעט. "לא ממש," הוא אומר, "אני חושב שזה פשוט ידע בסיסי."

"באמת?" אני מקניטה אותו. "אני לא יודעת; אתה הבחור הראשון שאי פעם שמעתי אותו משתמש במונח 'סרט המבוסס על סיפור אמיתי' במשפט."

הוא מסמיק עכשיו, ואני גוערת בעצמי על כך שמשמח אותי לראות את זה.

"אוקיי, אל תספרי לאף אחד, טוב?" הוא מביט אליי בארשת פנים זעופה.

אני מחייכת אליו בחזרה ואז מביטה החוצה אל אורות העיר, מקווה לנפץ כל ציפייה מלאת תקווה, שאולי פיתח במהלך המפגש הקצר והעליז שלנו. לא אכפת לי כמה נחמד, מקסים או סקסי הוא, אני לא נכנעת לו. אני פשוט לא מוכנה לשום דבר אחר מלבד מה שאנחנו עושים כעת: מנהלים שיחה תמימה, חברותית, ללא יחסי-מין או מערכת יחסים מחייבת. כל כך קשה לנהל שיחה כזו עם בחורים, מפני שתמיד נדמה כי הם חושבים שחיוך פשוט מרמז יותר מכפי שהוא.

"אז תגידי לי," הוא אומר, "למה את כאן לבד?"

"הו לא... אני מנידה בראשי ומניפה אצבע מולו, "בוא לא ניכנס לזה."

"בחיך, זרקי לי עצם כאן. אנחנו רק מדברים." הוא מפנה את גופו אליי ומניח רגל אחת על השולחן. "אני רוצה לדעת, בכל הכנות. אני לא מפעיל פה שום טקטיקה."
"טקטיקה?"

"כן, כמו לחפור סביב הבעיות שלך כדי למצוא משהו שאוכל להעמיד פנים שאכפת לי ממנו רק כדי שאוכל להיכנס לך לתחתונים- אילו הייתי רוצה להיכנס לך לתחתונים, הייתי פשוט מתוודה ומספר לך."
"הו, אז אתה לא רוצה להיכנס לי לתחתונים?" אני מביטה בו מהצד בחצי חיוך.

הוא מובך מעט, אך זה לא מרתיע אותו, מבטו העז מתרכך מעט, "בסופו של דבר, כן. רק דפוק בראש לא ירצה לשכב איתך, אבל אם זה היה כל מה שהייתי רוצה ממך והסיבה לכך שהבאתי אותך לכאן, הייתי אומר לך לפני שהסכמת לעלות הנה."
אני מעריכה את הכנות, ואני בהחלט רוחשת לו יותר כבוד, אך למרות זאת חיוכי קופא מעט, מה עוד הוא יכול לרצות ממני? דייט? שיוביל למערכת יחסים? אמממ... לא.

"תשמע," אני אומרת, מתרחקת מעט ומוודאה שהוא מבחין בכך. "אני לא מחפשת אף אחד מאלו, רק שתדע."
"אף אחד ממה?" ואז הוא קולט 'מה' שנייה מאוחר יותר. הוא מחייך ומניד את ראשו. "זה בסדר. אני בראש שלך בקטע הזה- אני באמת הבאתי אותך לכאן רק בשביל לשוחח, עד כמה שקשה להאמין."
נדמה שאם הייתי רוצה סקס או דייט, או את שניהם, בלייק היה משתף פעולה ברצון, אבל עכשיו הוא נסוג בקלילות מבלי להיראות דחוי.

"וכדי לענות על השאלה שלך," אני אומרת, נכנעת כדי לתרום לשיחה, "אני רווקה, כי היו לי כמה התנסויות רעות, וכרגע אני לא מחפשת שום קשר חדש."

בלייק מזהה. "אני מבין אותך." הוא מתחמק ממבטי, רוח נושבת ומעיפה את שערו הבלונדיני ממצחו, "קשר חדש בדרך כלל מבאס, לפחות בהתחלה. תהליך הלמידה כשלעצמו הוא סיוט." הוא מביט אליי כדי להרחיב. "כשאת עם מישהו כל כך הרבה זמן, עד שאת מתרגלת אליו, את יודעת? זה עניין של נוחות. כשאנחנו מתמקמים באזור הנוחות שלנו, הניסיון להוציא אותנו ממנו, אפילו כשהכול בו מסויט ולא בריא, הוא כמו לנסות להוציא מישו בטלן ועצלן מהבית שלו מספיק זמן כדי שימצא חיים." אולי כי הוא הבין שהוא יורד איתי עמוק מדי, מוקדם מדי, בלייק מקליל את האווירה ומוסיף, "עם ג'ן עברו שלושה חודשים לפני שהרגשתי מספיק נוח לחרבן כשהיא בבית."

אני צוחקת בקול, וכשאני אוזרת מספיק אומץ כדי להביט אליו בחזרה, אני רואה שהוא מחייך. אני מקבלת רושם שהוא לא ממש התגבר על הארוסה שלו לשעבר כפי שהוא מנסה לגרום לעצמו להאמין. אז אני מנסה לעשות לו טובה ומנתבת את הנושא הטעון בחזרה אליי, לפני שהוא יגיע לרגע ההתגלות, יבין זאת ועולמו יתמוטט סביבו פעם נוספת.
"החבר שלי מת," אני פולטת, בעיקר למענו. "תאונת דרכים."

פניו של בלייק נופלות, והוא מביט היישר אליי, עיניו מלאות חרטה. "אני מצטער, לא התכוונתי-"
אני מרימה את ידי. "לא, זה לגמרי בסדר; לא עשית כלום." הוא מזהה ואני אומרת, "זה היה בשבוע שלפני סיום הלימודים." בלייק מניח את ידו על הברך שלי, אבל אני יודעת שזה רק בשביל לנחם אותי. אני מתחילה לספר לו מה קרה, כשאני שומעת חבטה קולנית - ובלייק נופל מהשולחן ונוחת על רצפת הגג. זה קרה כל כך מהר, שלא ראיתי את דיימון מתנפל עליו מהצד או שמעתי אותו מתפרץ דרך דלת המתכת מטרים ספורים משם.

"דיימון!" אני צוחקת, כשהוא הודף את בלייק, לפני שהוא מספיק לקום, ומתחיל לכתוש את פניו באגרופיו ללא הפסקה.
"תפסיק! דיימון! אוי אלוהים!"

עוד סדרה של חבטות נוחתת על בלייק, לפני שההלם מתפוגג ממני ואני רצה לעברם ומנסה להרחיק את דיימון ממנו. אני מזנקת על גבו של דיימון, אוחת בזרועותיו, אבל הוא כל כך מרוכז כלכסח לבלייק את הצורה, שאני מרגישה שאני על גב אחד השוורים המכניים האלו. אני נזרקת ונוחתת חזק על רצפת הבטון על התחת ועל הידיים.

בלייק סוף סוף מתרומם, אחרי שהצליח לחבוט כהלכה בצד אחד של פניו של דיימון.
"מה לעזאזל הבעיה שלך, בן אדם?" בלייק כושל על רגליו. יד אחת לא עוזבת את הלסת שלו, והוא משפשף אותה ללא הפסקה כאילו הוא מנסה להחזיר אותה חזרה למקום. האף שלו מדמם משני הנחיריים ושפתו העליונה שסועה ונפוחה.

"אתה יודע מה לעזאזל הבעיה שלי!" דיימון שואג ומנסה לתקוף אותו שוב, אבל אני ממהרת לשם ועושה מה שביכולתי כדי לרסן אותו. אני נעמדת מולו ודוחפת את כפות ידיי נגד חזהו המוצק. "פשוט תפסיק, דיימון! אנחנו רק דיברנו! מה קורה לך לעזאזל?" אני צועקת כל כך חזק, עד שקולי צרוד.

אני מסתובבת, משאירה את כפות על חזהו של דיימון ומסתכלת היישר אל בלייק. "אני כל כך מצטערת, בלייק, אני אני-"
"אל תדאגי," הוא אומר בארשת פנים קשה ומלאת בוו. "אני עף מפה."

הוא מסתובב ופוסע החוצה דרך דלת המתכת. קול חבטה רועשת מדהדה באוויר כשהדלת נטרקת מאחוריו. עיניי רושפת כשאני מסתובבת אל דיימון מביטה בו ודוחפת אותו בידיו חזק ככל יכולתי. "חתיכת חרא! אני לא מאמינה שעשית את זה!" אני צורחת ממש סנטימטרים ספורים מהפרצוף שלו.

שפתו של דיימון קפוצות בזעם, הוא עדיין מתנשף בכבדות מהמאבק. עיניו הכהות פקוחות לרווחה, משולחות כל רסן, פראיות. יש בי חלק שחושד בו, אבל החלק שבי המכיר אותו שתיים-עשרה שנים מבטל את החשד הזה.

"מה פתאום את עוזבת עם בחור שהכרת הרגע? חשבתי שאת יותר חכמה, קאם, גם כשאת שיכורה מהתחת!"

אני צועדת צעד אחורנית, הרחק ממנו, ומשלבת את זרועותיי ככעס על החזה. "אתה קורא לי טיפשה? אנחנו רק דיברנו!"

אני צווחת, ושיערי הבלונדיני נופל סביב עיניי. "אני לגמרי מסוגלת להבחין בין החארות לבין הבחורים הטובים, וכרגע אני רואה חרא מוחלט לפניי!" הוא חורק בשיניו מאחורי שפתיו ההדוקות.

"תקראי לי איך שאת רוצה, אבל אני רק הגנתי עלייך," הוא אומר באופן רגוע להפליא.

"מפני מה?" אני צועקת. "משיחה גרועה? מבחור שבאמת רק רצה לדבר?"

דיימון מחייך חיוך מעושה. "אף בחור לא רוצה רק לדבר," הוא אומר כאילו הוא מומחה. "אף בחור לא יביא בחורה שנראית כמוך לבדה אל גג של בניין מחסנים ארוך כדי לדבר. עוד עשר דקות נוספות, והוא היה זורק את התחת הקטן שלך על השולחן הזה והיה משיג את שלו. אף אחד לא יכול לשמוע אותך צורחת פה, קאם."

אני בולעת גוש בגרוני, אבל אחד אחר נוצר במקומו. אולי דיימון צודק. אולי האישיות הכנה והפצועה של בלייק סנוורה אותי עד שלא שקלתי את הטקטיקה הזו שלו ולגמרי נפילתי בפח. נכון, דיימני סיטואציות מהסוג הזה אבל ייתכן שבלייק ניסה עליי משהו אחר. לא, אני לא מאמינה לזה. הוא היה זורק אותי על שולחן הפיקניק אילו הייתי מבקשת ממנו, אבל ליבי אומר לי שהוא לא היה עושה זאת בלי אישורי. אני מפנה לדיימון את גבי, לא רוצה שיראה בפניי שום דבר שיכול להסגיר את זה שלרגע באמת האמנתי לו. אני רותחת מעצבים על הדרך שבה התמודד עם המצב, אבל לא יכולה לשנוא אותו לנצח, מפני שהוא באמת רק ניסה להגן עליי. מתודלק יתר על המידה בטסטוסטרון זכר אלפא ללא ספק, אך בכל זאת מנסה להגן עליי.

"קאם, תסתכלי עליי בבקשה." אני מחכה כמה שניות בהתרסה, לפני שאני מסתובבת כשזרועותיי עדיין שלובות.

דיימון נועץ בי מבט רך יותר. "אני מצטער, אני פשוט," הוא נאנח ומסתכל כעת הצידה, כאילו לא יכול לומר את המילים בעודו מביט ישר בעיניי. "קמריין, אני לא יכול לשאת את המחשבה שבחור אחר יהיה איתך."

אני מרגישה כאילו מישו תקע לי אגרוף בבטן. קול נביחה מוזר נפלט מגרוני, ועיניי נפערות. אני מסתכלת בעצבנות אל דלת המתכת ואז בחזרה אליו. "איפה נטלי?" אני חייבת לשנות את הנושא הזה לחלוטין. מה הוא אמר הרגע לעזאזל? לא, לא יכול להיות שהוא באמת מתכוון למה שאמר. כנראה שמעתי אותו לא טוב. כן, השכרות חזרה, ואני לא חושבת בהיגיון.

הוא צועד צעד אחד לקרטתי וחופן את מרפקי בידיו. מיד אני חשה בצורך לסגת ממנו, אבל אני קפואה במקום, בקושי מסוגלת להזיז משהו חוץ מאשר את עיניי.

"אני מתכוון לזה," הוא אומר, מנמיך את קולו ללחישה נואשת. "רצייתי אותך מכיתה ז'."

הנה שוב האגרוף הזה בבטן.

לבסוף אני מצליחה להתרחק ממנו. "לא. לא." אני מנידה את ראשי מצד לצד, מנסה למצוא את ההיגיון בזה. "אתה שיכור, דיימון? או מסטול? משהו לא בסדר איתך." אני מרימה את ידיי. "אנחנו צריכים ללכת למצוא את נטלי. אני לא אגיד לה שום דבר ממה שאמרת, כי אתה לא תזכור את זה בבוקר, אבל אנחנו באמת חייבים ללכת. עכשיו."

אני מתחילה ללכת לכיוון דלת המתכת שסגורה עכשיו, אבל אני מרגישה את ידו של דיימון לופת את הזרוע שלי, והוא מסובב אותי אליו. נשימתי נעתקת, ותחושת החשד שהיתה לי כלפיו מוקדם יותר חוזרת במלוא העוצמה, הופכת את כל מה שחשבתי שידעתי כל השנים שהכרתי אותו ובטחתי בו. הוא מביט בי במבט חודר בעיניים פראיות אף יותר מאשר קודם, אך עדיין מצליח לשמר בהן מידה של רכות.

"אני לא שיכור ולא השתמשתי בקוקאין מאז שבוע שעבר."

העובדה שהוא בכלל משתמש בקוקאין היא יותר מאשר מספיקה כדי להפוך את זה לבלתי אפשרי בשבילי להימשך אליו אי פעם, אבל הוא תמיד היה אחד מחברי הקרובים ביותר ותמיד העלמתי עין מהשימוש שלו בסמים. אלא שהוא אומר עכשיו את האמת, אנחנו חברים קרובים במשך כל כך הרבה זמן כך שאני יודעת את זה. לראשונה אני מייחלת שיהיה מסטול, כי אז באמת היינו יכולים לשכוח שזה קרה.

אני מביטה מטה על אצבעותיו הלפותות סביב זרועי ומבחינה לבסוף באיזה עוצמה הוא לוחץ אותן; וזה מפחיד אותי.

"שחרר את היד שלי, דיימון, בבקשה." במקום להרפות אני מרגישה את אצבעותיו מתהדקות, ואני מנסה להשתחרר. הוא מושך אותי אליו בפתאומיות, ולפני שאני יכולה להגיב, פיו נוחת על שלי, ידו החופשית נכרכת סביב עורפי ומקבעת את ראשי. הוא מנסה לדחוף את לשונו אל פי, אבל אני מצליחה להרחיק את ראשי אחורנית מספיק כדי לנגח את המצח שלי בשלו והוא משחרר אותי.

"קאם! חכי!" אני שומעת אותו צועק לעברי בעודי פותחת את דלת המתכת ובורחת. צעדיו הפראיים רודפים אותי, כשהוא רץ אל עבר מדרגות המתכת הרועשות שמאחוריי, אבל אני מתחמקת ממנו וברגע שאני מגיעה חזרה אל מעלית הסורגים אני טורקת את השער המגודר והולמת באגרופי בכפתור הכניסה. הענק שהכניס אותנו אל המועדון עומד בפתח, אני חולפת על פניו בריצה, נאלצת לדחוף אותו מדרכי כדי לצאת החוצה.

"תירגעי, בייב!" הוא צועק כשאני רצה במורד המדרכה, הרחק מהמחסן.

אני מגיעה עד תחנת דלק ומתקשרת למונית, שתגיע לאסוף אותי.

הטלפון הנייד מעיר אותי בבוקר למחרת, הוא רוטט על שידת הלילה ליד הראש שלי והשם נטלי באותיות מודגשות מופיע לאורך המסך. עיניה הגדולות וחיוכה הרחב מביטים אליי דרכו. מראה פניה מעיר אותי לחלוטין. אני מתרוממת מהמיטה בנוקשות ומחזיקה את הנייד, הוא ממשיך לרטוט בכף ידי שניות אחדות עד שלבסוף אני אוזרת אומץ לענות.

"לאן נעלמת?" קולה צווח באוזני. "אלוהים, קאם, נעלמת, והתחרפנתי. דיימון נעלם לזמן קצר ואז חזר וראיתי את בלייק עוזב בשלב מסוים עם דם על הפנים שלו, ואז באמת הבנתי למה התכוונת שדיימון היה מעוצבן-". היא סוף סוף עצרה לנשום. "המשכתי לשאול אותו מה עשיתי או אמרתי, או אם זה היה בגלל מה שקרה בשבוע שעבר במסעדה, אבל הוא התעלם ממני ואמר שהגיע הזמן ללכת, ואני-"

"נטלי," אני קוטעת אותה באמצע, המשפטים המהירים מסתחררים בראשי. "תירגעי שנייה, בסדר?"

אני מעיפה ממני את השמיכה וקמה מהמיטה, הטלפון עדיין צמוד לאוזני. אני יודעת שאני חייבת לעשות את זה, לספר לה מה דיימון עשה. אני חייבת. לא רק שהיא לא תסלח לי כשתגלה מאוחר יותר, אני לא אסלח לעצמי. אילו המצב היה הפוך, הייתי רוצה שהיא תספר לי.

אבל לא בטלפון. זה דיון שיש לנהל אותו פנים אל מול פנים. "את יכולה לפגוש אותי לקפה עוד שעה?" שתיקה.

"אהה, כן, בטח. את בטוחה שאת בסדר? כל כך דאגתי. חשבתי שנחטפת או משהו כזה."

"נטלי, כן, אני," אני לגמרי לא בסדר, "כן, אני בסדר, אוקיי. תפגשי אותי בעוד שעה, ובבקשה תבואי לבד."

"דיימון מעולף בבית שלו," היא אומרת, חיוך בקולה. "תשמעי, הוא עשה לי בלילה דברים, שלא היה לי מושג שהוא יכול לעשות." אני מצטמרת למשמע מילותיה. הן כמו יצורים צוחניים הצועקים לעברי מהצד השני של הטלפון, אבל עליי להעמיד פנים שהן רק מילים.

"אני מתכוונת, לא יכולתי בכלל לחשוב על סקס, עד שידעתי שאת בסדר. לא ענית לנייד שלך, אז התקשרתי לאמא שלך בשלוש לפנות בוקר, והיא אמרה שאת ישנה במיטה. עדיין דאגתי כי פשוט עזבת ו-".

"עוד שעה," אני קוטעת לפני שהיא ממשיכה לסטות מהשיחה.

אנחנו מנתקות, והדבר הראשון שאני עושה הוא לבדוק את השיחות שלא נענו בטלפון שלי. שש מנטלי, אבל התשע הנוספות היו מדיימון. ההודעות הקוליות הן רק מנטלי. נראה שדיימון לא רצה להשאיר שום ראיות מרשיעות. לא שאני זקוקה לראיות. אני ונטלי חברות טובות מאז שהכלבה גנבה לי את בובת הברבי במסיבת פיג'מות.

~ ~ ~

עד שהיא מגיעה, אני כבר פוחרת את ידי ומספיקה לשתות חצי מהלאטה שלי. היא צונחת על הכסא הריק. הלוואי שלא היתה מחייכת כל כך הרבה; זה רק הופך את המצב להרבה יותר קשה.

"את נראית זוועה, קאם."

"אני יודעת."

היא ממצמצת, המומה.

"מה? בלי 'תודה' צינית מלווה בגלגול העיניים המפורסם שלך?"

בבקשה תפסיקי לחייך, נט. בבקשה, פשוט תתייחסי להתנהגות המוזרה וחסרת החיוכים שלי ברצינות לשם שינוי ותסתכלי עליי בפנים רציניות.

מובן שהיא לא עושה זאת.

"תראי, אני פשוט אגש ישר לעניין, אוקיי?"

הנה זה, סוף סוף החיוך מתחיל להתפוגג.

אני בולעת רוק ולוקחת נשימה עמוקה. אלוהים, אני לא מאמינה שזה קרה! אילו זה היה אחד מהבחורים האקראיים, שאיתם נפגשה בזמן אחת מהפרידות הקצרות שלה מדיימון, זה לא היה כל כך קשה. אבל מדובר כאן בדיימון, הבחור שהיא יוצאת איתו חמש שנים, שאל זרועותיו היא תמיד רצה חזרה אחרי פרידה או ויכוח. הוא הבחור היחידי שהיא אי פעם היתה באמת מאוהבת בו.

"קאם, מה קורה?" נטלי חשה בחומרת הדברים שאני עומדת לספר לה, ואני כבר יכולה לראות בעיניה החומות את נסיונה לפענח אם זה משהו שהיא רוצה לשמוע או לא. אני חושבת שהיא יודעת שזה קשור לדיימון.

אני רואה את הגוש יורד במרכז גרונה.

"אתמול בלילה הייתי בחוץ על הגג עם בלייק-" פרצופה המודאג מתמלא לפתע בחיוכים. זה כאילו היא נאחזת בהזדמנות להסוות את החדשות הבלתי נמנעות במשהו שהיא יכולה להתבדח עליו. אבל אני עוצרת אותה לפני שהיא מספיקה להגיב.

"פשוט תקשיבי לי לרגע, אוקיי?"

סוף סוף קיבלתי את תשומת ליבה. רוח השעשוע הטבעית, שבדרך כלל מאירה את פניה עוזבת אותה ואני ממשיכה:

"דיימון חשב שבלייק לקח אותי החוצה לגג כדי להשיג את שלו, הוא הסתער החוצה והתפוצץ על בלייק; הוא כיסח לו את הצורה. בלייק עזב בעצבים, מן הסתם, ואז נשארנו רק אני ודיימון. לבר." עיניה של נטלי כבר מסגירות את פחדיה. זה נראה כאילו היא כבר יודעת מה אני עומדת לומר, והיא כבר מתחילה לשנוא אותי בשקט.

"דיימון כפה את עצמו עליי, נט." עיניה מצטמצמות עוד יותר.

"הוא נישק אותי וניסה לומר לי שהוא דלוק עליי מכיתה ז'."

אני יכולה להבחין עד כמה דפיקות ליבה מואצות לפי הצורה שבה הפכו נשימותיה לכבדות וקצרות.

"רציתי לספר לך-"

"את כלבה שקרנית." אני שוב מרגישה אגרוף בבטן, רק שהפעם אני נותרת חסרת אוויר לחלוטין. נטלי מזנקת מהכיסא, תולה את התיק על כתפה ונועצת בי מבט טורף דרך עיניה הכהות. אני עדיין לא יכולה לזוז, המומה מדבריה.

"את רצית את דיימון מאז שהתחלתי לצאת איתו," היא לוחשת לעברי. "את חושבת שלא הבחנתי בזה כל השנים האלו, בצורה שבה את מסתכלת עליו?" פיה נמתח לכדי קו קשיח. "לכל הרוחות, קמרין, את תמיד מצדדת בו ויורדת עליי כשאני מתברחת על בחורים אחרים."

היא מניפה את ידיה לפני ומחקה אותי בקול מוגזם ומאנפף: "יש לך חבר, נט- אל תשכחי את דיימון, נט- את צריכה לחשוב על דיימון." היא מטיחה את כפות ידיה למטה, על השולחן, והוא מתנרד בצורה מסוכנת מצד לצד, עד שהוא נעצר שוב. אני לא נעה, אפילו לא כדי לתפוס את המשקה שלי; אך הוא לא נופל מהשולחן.

"תתרחקי ממני ותרחקי מדיימון." היא דוחפת את האצבע שלה מול פניי.

"או שאני נשבעת באלוהים שאכה אותך עד עילפון."

נטלי פונה ללכת ויוצאת דרך דלתות הזכוכית הגבוהות, צלצול הפעמון הקטן שמעל לדלת מהדהד בחלל. כשאני מתנערת לבסוף מההלם, אני מבחינה בשלושה לקוחות שמביטים בי משולחנותיהם. אפילו הבריסטה מאחורי הדלפק מסיטה את מבטה כשעיניי מגיעות אליה. אני מסתכלת למטה, על השולחן, מאפשרת לדוגמאות שבעץ לנוע סביב במבטי הלא-מפוקס. אני משעינה את ראשי בכף ידי ויושבת שם למשך זמן ארוך ביותר. פעמיים אני כמעט מתקשרת אליה, אבל מכריחה את עצמי להפסיק ופשוט מניחה את הטלפון חזרה על השולחן.

איך זה קרה? שנים של חברות בלתי נפרדת- ניקיתי את שקית הניקוז² של הבחורה למען השם! - והיא זורקת אותי כמו שאריות עבשות. *עצוב וכואב לה, אני מנסה לומר לעצמי. היא בהכחשה עכשיו, ואני צריכה לתת לה זמן כדי שתבין את האמת. היא תתאושש, היא תזרוק אותה לכל הרוחות ואז תתנצל בפניי ותגרוור אותי חזרה אל האנדרגראונד כדי לנסות למצוא לשתינו בחורים חדשים.* אבל אני לא באמת מאמינה לדבר ממה שאני אומרת, או שבעצם, החלק הפחות הגיוני והפצוע שבי לא מאפשר לי לראות מעבר לכעס. לקוח חולף על פניי, גבר גבוה ומבוגר בחליפה מקומטת מגניב אליי מבט לפני שהוא יוצא החוצה. אני מושפלת עד עפר. אני קולטת זוגות עיניים מביטות בי ואז מפנות ממני מבט ומרגישה שמרחמים עליי. ואני שונאת שמרחמים עליי. אני אוספת את התיק שלי מהרצפה, קמה מהשולחן, תולה את הרצועה ברשלנות על כתפי ויוצאת החוצה בסערה ממש כפי שיצאה משם נטלי.

~ ~ ~

כבר עבר שבוע - ולא שמעתי מנטלי מילה. בסופו של דבר כן נשברתי וניסיתי להתקשר אליה - מספר פעמים - אבל תמיד הגעתי לתא הקולי שלה. בפעם האחרונה שבה התקשרתי, שמעתי ששינתה את פתיח תא הקולי שלה ל: *"היי, זאת נט. אם אתם חברים - חברים אמיתיים - אז תשאירו לי הודעה ואחזור אליכם. אם לא, אל תטרחו."* רציתי להגיע אליה דרך הטלפון ולתת לה אגרוף בפנים, אבל הסתפקתי בלהעיף את הנייד לצידו השני של החדר. למרבה המזל, קניתי כיסוי מגן כשקניתי את הטלפון, אחרת אני בטוחה שהייתי צריכה לבקר בחנות של אפל ולבזבז עוד כמה מאות דולרים על אחד חדש.

אפילו נשברתי וניסיתי להתקשר לדיימון. למרות שהוא האדם האחרון על פני היקום שאני מעוניינת לדבר איתו, עם זאת הוא זה שיכול לספק את ההסבר שיציל את החברות שלי ושל נטלי. מצער, אבל זאת האמת. אני לא יודעת מה חשבתי לעצמי: שהוא יספר לנטלי מה שקרה באמת? כן בטח, סיכוי קלוש.

אז הפסקתי להתקשר. מנעתי בכוונה מלבקר בבית הקפה האהוב עלינו והסתפקתי בזבל שבחנות הקרובה ביותר. בנוסף יצאתי מגדרי וצעדתי שלושה קילומטרים כדי להגיע לראיון העבודה שלי בדילארד'ס, רק כדי שלא אצטרך לנסוע דרך הדירה של נטלי.

קיבלתי את העבודה. משרת סגנית מנהל- אמא שלי זרקה שם מילה טובה, היא חברה טובה של גברת פיליפס, הגברת שהעסיקה אותי- אבל המחשבה לעבוד בחנות-כלבו מרגשת אותי כמעט כמו לשתות את הקפה המחורבן הזה כל בוקר.

ואז זה מכה בי, בעודי יושבת ליד שולחן המטבח, צופה באמא שלי, הבלונדינית המחומצנת, נוברת במקרר: זה כבר לא יקרה, אני לא אעזוב את הבית ואעבור לגור עם החברה הכי טובה שלי. אצטרך למצוא דירה ולגור לבדי, או להיתקע כאן עם אמא

² שקית לניקוי מעיים- שקית הקולטת את תכולת המעי, המתרוקן בדרך כלל לאחר ניתוח קולוסטומיה, שמיועד להסרת גידול או חלק פגוע במעי כתוצאה ממחלות שונות.

עוד קצת זמן עד שנטלי תתעשת. מה שעלול להיות אף פעם. או שזה עלול לקחת זמן רב מדי, עד שכבר לא אהיה סלחנית יותר ואומר לה להתחפף כשזה יקרה, לפתע נדמה לי שהחדר מסתובב.
"אני יוצאת עם רוג'ר הערב," אמי אומרת מאחורי דלת המקרר. היא מתרוממת ומסתכלת לעברי מעל הדלת, עינייה מאופרות בצלליות כבדות מדי.

"את פגשת את רוג'ר, נכון?" האמת שלא פגשתי, או אולי כן, אבל אני מבלבלת את השם שלו עם חמשת הבחורים האחרונים שאיתם יצאה בחודש האחרון. היא נרשמה לאחד מערבי הספיד דייט המוזרים האלה, והיא אכן מחליפה במהירות בין הבחורים שם, אז נראה לי שבמקרה שלה, הספיד דייט הוא פשוטו כמשמעו, מהיר.

"הוא בחור נחמד. זה הדייט השלישי שלי איתו." אני מתאמצת לחייך. אני רוצה שאמא שלי תהיה מאושרת, אפילו במחיר חתונה נוספת שלה - משהו שמפחיד אותי עד מוות. אני אוהבת את אבא שלי - אני הילדה הקטנה של אבא - אבל מה שהוא עשה לאמא שלי בלתי נסלח. מאז הגירושים לפני ארבעה חודשים אמא שלי הפכה לאישה המוזרה הזו שאני מכירה באופן חלקי בלבד. נדמה שהיא פתחה מגירה פנימית, שהיתה נעולה במשך שלושים שנה, והוציאה ממנה את האישיות שהיתה לה לפני שהכירה את אבא שלי וילדה אותי ואת אחי, קול. רק שהיא לא מתאימה לה יותר, אז היא מנסה בכל כוחה ללבוש אותה בכל יום.

"הוא כבר מדבר על לקחת אותי לשייט תענוגות." פניה מאירות רק מהמחשבה על כך.
אני סוגרת את מסך המחשב הנייד שלי.

"את לא חושבת שזה מוקדם מדי לצאת לשייט אחרי שלושה דייטים?"
היא קופצת את שפתיה ומבטלת את דבריי.

"לא מתוקה, זה בסדר גמור. יש לו מלא כסף, ובשבילו זה עניין שבשגרה כמו לקחת אותי לארוחת ערב." אני מסיטה את מבטי ומכרסמת את קצה הסנדוויץ' שהכנתי, גם אם אני כלל לא רעבה. אמא נעה במטבח, מעמידה פנים שהיא מנקה. בדרך כלל, יש לה עוזרת בית שמגיעה בימי רביעי, אבל כשגבר מגיע לביקור, היא מאמינה שלנגב את השיש בסמרטוט ולהתזו מטהר אוויר בכל הבית נחשב כניקיון.

"את זוכרת לגבי שבת," היא אומרת כשהיא מתחילה למלא את מדיח הכלים, הפתעה כשלעצמה.

"כן, אני יודעת, אמא." אני נאנחת ומנידה בראשי. "יכול להיות שאדחה את זה לפעם אחרת."
גבה מתיישר והיא מביטה היישר אליי.

"מתוקה, הבטחת שתבואי," היא אומרת בייאוש, מתופפת באצבעותיה בעצבנות על השיש. "את יודעת שאני לא אוהבת להיכנס אל תוך בית הכלא הזה לבדי."

"זה בית-כלא, אמא." אני בוצעת באגביות כמה חתיכות מהקשה של הלחם ומפילה אותן על הצלחת. "והם לא יכולים להגיע אלייך; כולם מאחורי סוגר ובריה, בדיוק כמו קול. וזו אשמתם."

אמי משפילה את עיניה, וכדור אש ענק ובווער של אשמה נוצר בבטני.

אני נאנחת עמוקות. "אני מצטערת. לא התכוונתי לומר את זה."

לגמרי התכוונתי לכל מה שאמרתי, רק לא התכוונתי לומר את זה בקול בטח לא לה, כי זה פוגע בה בכל פעם שאני מדברת על אחי הגדול, קול, ועל גזר הדין שלו - חמש שנות מאסר בגין הריגת אדם בתאונת דרכים בעת שנהג תחת השפעת אלכוהול. זה קרה רק שישה חודשים אחרי שאינן מת בתאונת דרכים.

אני מרגישה שאני מאבדת את כולם.

אני קמה מהשולחן ונעמדת מול הבר, והיא חוזרת למלא את מדיח הכלים.

"אני אלך איתך, בסדר?" היא מתאמצת לחייך, חיוך שעדיין מסווה שכבה דקה של כאב, ואז מהנהנת. "תודה, מתוקה."

אני מרחמת עליה. העובדה שאבי בגד בה אחרי עשרים שנות נישואין שוברת את ליבי.
אבל כולנו ראינו את זה מגיע.

ולחשוב שההורים שלי ניסו להרחיק ביני לבין איאן, כשבגיל שש-עשרה שיתפתי את אמא שלי בסוד אהבתנו.

להורים יש מין אמונה מעוותת כזו שכל מי שמתחת לגיל עשרים לא יכול לדעת מה היא אהבה; כאילו הגיל לאהבה נאמד באופן אופן שבו החוק אומד את הגיל החוקי, שבו מותר לשתות אלכוהול. הם חושבים שהצמיחה הרגשית של בני הנוער אינה מפותחת דיה כדי להבין אהבה, כדי לדעת אם היא 'אמיתית' או לא. זה טיפשי לחלוטין.

האמת היא שמבוגרים אוהבים בדרכים שונות, לא רק בדרך היחידה. אהבתי את איאן כעכשיו, את הדרך שבה הביט בי, שבה גרם לבטן שלי לפרפר, את הדרך שבה החזיק את שערי כשהקאתי את נשמת אחרי שאכלתי אינצי'לדה מקולקלת.
זוהי אהבה.

אני מעריצה את ההורים שלי, אבל זמן רב לפני הגירושים שלהם, בפעם האחרונה שבה אמא שלי היתה חולה, הדבר היחיד שאבא שלי עשה היה להביא לה כדור ולשאול איפה השלט של הטלוויזיה בדרכו החוצה.
שיהיה.

נראה לי שהוריי פישלו אותי בנקודה מסוימת, כי למרות העובדה שהם טובים אליי, למרות כל מה שהם עושים בשבילי ועד כמה שאני אוהבת אותם, עדיין הצלחתי לגדול בפחד שאגמור בדיוק כמותם. לא מאושרת ורק מעמידה פנים שאני חיה חיים נפלאים עם שני ילדים, עם כלב ועם חצר מוקפת גדר עץ לבנה. אבל בחיים האמיתיים ידעתי שהם ישנו בלילה כשגבם מופנה זה לזו. ידעתי

שאמי חשבה לעיתים קרובות איך חייה יכלו להראות אילו רק היתה נותנת הזדמנות שנייה לילד ההוא בתיכון, שהיא 'אהבה' בסתר (קראתי את היומן הישן שלה. אני יודעת עליו הכול). אני יודעת שאבא שלי- לפני שבגד באמא שלי איתה- חשב הרבה על רוזן הרטמן, הדייט שלו לנשף הסיום (והאהבה הראשונה שלו), שעדיין מתגוררת בוילטשייר. אם יש מי שמשלים את עצמם לגבי אהבה ואיך אהבה אמיתית מרגישה, הרי זה רוב אוכלוסיית המבוגרים. איאן ואני לא עשינו סקס בלילה ההוא, שבו הוא איבדתי את בתוליי. אנחנו עשינו אהבה באותו לילה. מעולם לא חשבתי שאני אי פעם אומר את שתי המילים האלה יחד: 'לעשות אהבה', כי הן תמיד נשמעו נדושות, כאילו שייכות למבוגרים בלבד. תמיד התכווצתי כששמעתי אנשים אחרים אומרים זאת, או כשהבחור ההוא שר *'I Feel Like Makin' Love'* - בסטריאו במכונית של אבא שלי בכל בוקר בתחנת הרוק הקלאסי. אבל אני יכולה לומר את זה, כי זה בדיוק מה שקרה. וזה היה קסום ונפלא ומדהים, ושום דבר לא יוכל להשתוות לזה לעולם. לעולם.

~ ~ ~

בסופו של דבר הלכתי עם אמא שלי באותה שבת לבקר את קול בכלא. אבל לא אמרתי יותר מדיי. כמו בדרך כלל, קול התעלם ממני בחזרה באותה מידה. הוא לא עושה את זה מתוך שנאה, אלא מפני שהוא פוחד להגיד לי משהו - הוא יודע שאני עדיין כועסת ופגועה ומאוכזבת ממה שעשה. זו לא היתה תאונה שניתן לתייך כ'תאונה טרגית' חד פעמית. קול היה אלכוהוליסט עוד לפני שמלאו לו שמונה-עשרה שנים. הוא הכבשה השחורה של המשפחה. ממזר קטן ורקוב שגדל עם חסכים במוסד לעבריינים צעירים וגרם להורים שלי לחלות מדאגה, קול היה נעלם כל פעם לכמה שבועות ועושה מה שבראש שלו. הוא תמיד חשב רק על עצמו.

התחלתי את עבודתי כסגנית-מנהל ביום שני שלאחר מכן. אני אסירת תודה על כך שיש לי עבודה, כי אני לא רוצה להיות מהכסף של אבא שלי למשך שארית חיי, אבל כשעמדתי שם בנעלי עקב, לבושה במכנסיים מחויטים שחורים ובחולצת כפתורים לבנה, הרגשתי לגמרי לא נוח. לא בהכרח בגלל הבגדים, אלא מפני שאינני שייכת לשם. אני לא יכולה להצביע על כך במדויק, אבל באותו יום שני ובשאר ימות השבוע ההוא משהו ניקר לי בחלק האחורי של התודעה, כשהתעוררתי, התלבשתי ונכנסתי אל החנות. לא יכולתי לשמוע את המילים עצמן, אבל זה היה משהו כמו: אלו החיים שלך, קמרין בנט. אלו החיים שלך. צפיתי בלקוחות חולפים, וכל מה שיכולתי לראות בהם היה שלילי: סנובים עם האף למעלה שסוחבים תיקים יקרים וקונים מוצרים חסרי תכלית. נוכחתי לדעת, כי כל מה שעשיתי מהנקודה הזו והלאה הניב אותה תוצאה: אלו החיים שלך, קמרין בנט. אלו החיים שלך.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן